

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA HARTMAN p. POLSCE

(Skarga nr 20342/07)

Wyrok

STRASBURG

dn. 5 października 2010 r.

Wyrok ten jest prawomocny Wyrok ten może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Hartman p. Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (czwarta sekcja), jako komitet składający się z następujących sędziów:

Giovanni Bonello, *przewodniczący*,

Lech Garlicki,

Ján Šikuta,

oraz Fatoş Aracı, *zastępca kanclerza sekcji*,

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 września 2010 r.,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu. -/-

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 20342/07) wniesionej w dniu 20 kwietnia 2007 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”) przez Pana Marka Hartmana („skarżący”). -/-

2. Rząd polski („Rząd”) był reprezentowany przez jego pełnomocnika Pana Jakuba Wołasiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych. -/-

3. W dniu 20 października 2009 r. Przewodniczący czwartej sekcji podjął decyzję o powiadomieniu Rządu o wpłynięciu skargi na podstawie artykułu 5 § 3 Konwencji. Na podstawie Protokołu nr 14 sprawa została przydzielona komitetowi do zbadania. -/-

STAN FAKTYCZNY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

4. Skarżący urodził się w 1953 roku i jest osadzony w zakładzie karnym w Strzelcach Opolskich. -/-

5. W 2003 roku wszczęto przeciwko skarżącemu postępowanie karne o popełnienie przestępstw polegających na usiłowaniu zabójstwa, posiadaniu broni palnej bez wymaganego zezwolenia oraz kierowaniu gróźb karalnych pozbawienia życia wobec członków rodziny jego życiowej partnerki. -/-

6. W dniu 23 grudnia 2004 r. polskie organy ścigania wydały przeciwko skarżącemu europejski nakaz aresztowania na podstawie, którego został on zatrzymany po około czterech miesiącach na terenie Francji. W dniu 1 marca 2005 r. francuskie organy ścigania postanowiły o wydaniu skarżącemu polskim organom ścigania oraz zastosowały wobec niego dozór.

7. W dniu 16 marca 2005 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie postanowił o zastosowaniu wobec skarżącego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. W uzasadnieniu sąd podał, że zachodzi uzasadnione podejrzenie, poparte zgromadzonym materiałem dowodowym, że skarżący popełnił zarzucane mu czyny. Sąd zauważył, że po popełnieniu czynów skarżący opuścił terytorium Polski, co skutkowało wydaniem wobec niego europejskiego nakazu aresztowania. Nadto, skarżący groził ofiarom pozbawieniem życia, co stanowiło uzasadnioną obawę popełnienia przez niego kolejnego przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. -/-

8. W dniu 6 kwietnia 2005 r. sąd okręgowy nie uwzględnił zażalenia skarżącego. -/-

9. W dniu 8 czerwca 2005 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu obradujący w składzie, w którym orzekał sędzia J.N. postanowiła o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec skarżącego. Sąd zauważył, że w celu zabezpieczenia prawidłowego przebiegu postępowania niezbędne jest zastosowanie środka polegającego na pozbawieniu wolności z uwagi na fakt, że zarzucane skarżącemu czyny są zagrożone wysokim wymiarem kary. Sąd podniósł, że należy zebrać materiał dowodowy, w tym opinię lekarza sądowego. -/-

10. W dniu 29 czerwca 2005 r. Prokurator Rejonowy wniósł do Sądu Okręgowego w Kaliszu akt oskarżenia przeciwko skarżącemu. -/-

11. Stosowanie tymczasowego aresztowania było przedłużane w regularnych odstępach czasu, w trakcie całego postępowania jurysdykcyjnego. Postanowienie takie zostało wydane także przez skład sędziowski Sądu Okręgowego w Kaliszu, któremu w dniu 19 sierpnia 2005 r. przewodniczył sędzia J.N. Sąd podniósł w szczególności, że surowa kara grożąca skarżącemu rodzi obawę ucieczki lub zakłócenia przez niego prawidłowego przebiegu postępowania. Sąd stwierdził, że zachodzi uzasadniona obawa ukrywania się podejrzanego przed wymiarem sprawiedliwości, o czym świadczy fakt, że nie posiada on stałego miejsca zamieszkania na terytorium Polski oraz, że po popełnieniu zarzucanych mu czynów opuścił Polskę i był poszukiwany listem gończym. -/-

12. Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2005 r. Sąd Okręgowy uznał skarżącego winnym zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę dwunastu lat pozbawienia wolności. Sędzia J.N. przewodniczył składowi sędziowskiemu rozpoznającemu tę sprawę przed Sądem Okręgowym. -/-

13. W dniu 2 marca 2006 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił wyżej wspomniany wyrok w zakresie dotyczącym skazania za usiłowanie zabójstwa i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok skazujący w przedmiocie dwóch pozostałych zarzutów i wymierzył skarżącemu karę dwóch lat pozbawienia wolności. -/-

14. W dniu 24 stycznia 2007 r. Sąd Najwyższy oddalił kasację złożoną przez skarżącego od wyroku sądu apelacyjnego z dnia 2 marca 2006 r. skazującego go na karę dwóch lat pozbawiania wolności. -/-

15. W międzyczasie, po ponownym rozpoznaniu sprawy w przedmiocie pierwszego zarzutu, wyrokiem z dnia 6 grudnia 2006 r., Sąd Okręgowy uznał skarżącego winnym i wymierzył mu karę dwunastu lat pozbawienia wolności. -/-

16. Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację skarżącego. -/-

17. W dniu 8 lutego 2008 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 12 kwietnia 2007 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. -/-

18. W dniu 6 maja 2008 r. sąd apelacyjny uchylił wyrok wydany w dniu 6 grudnia 2006 r. przez sąd okręgowy i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. -/-

19. Również w dniu 6 maja 2008 r. Sąd Apelacyjny postanowił o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego uzasadniając następująco to postanowienie: „Zważywszy, że przesłanki uzasadniające utrzymanie stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego Marka Hartmana są nadal realne, sąd postanowił o przedłużeniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego do dnia 31 października 2008 r.”. W dniu 4 czerwca 2008 r. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zażalenia skarżącego, podając w uzasadnieniu, że surowa kara, która może być mu wymierzona, jak również jego wcześniejsze przebywanie za granicą i co za tym idzie konieczność poszukiwania go europejskim nakazem aresztowania są czynnikami uzasadniającymi obawę, że będzie on utrudniał prawidłowy przebieg postępowania. -/-

20. W dniu 4 września 2008 r. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku skarżącego o zwolnienie z aresztu. Sąd uzasadnił swoją decyzję w szczególności całokształtem zachowania oskarżonego w toku całego postępowania, charakterem zarzucanych mu czynów, oraz wysokością kary, która może mu być wymierzona. -/-

21. W dniu 16 października 2008 r. Sąd Okręgowy postanowił o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego do dnia 31 grudnia 2008 r. W dniu 5 listopada 2008 r. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy to postanowienie uznając, że zastosowanie tymczasowego aresztowania jest jedynym środkiem zapobiegawczym mogącym zabezpieczyć prawidłowy przebieg postępowania. -/-

22. Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2008 r. Sąd Okręgowy uznał skarżącego winnym usiłowania zabójstwa i wymierzył mu karę dwunastu lat pozbawienia wolności. -/-

23. W dniu 17 czerwca 2009 r. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy to postanowienie. -/-

24. W związku z wniesieniem w dniu 4 marca 2010 r. kasacji przez skarżącego, Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego uznając, że sąd ten powinien ponownie rozważyć kwestie kwalifikacji prawnej czynów oraz wymiaru kary, którą te czyny są zagrożone. -/-

25. Z informacji przekazanych przez skarżącego wynika, że postępowanie w sprawie karnej zostało zakończone w dniu 29 czerwca 2010 r. wydaniem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego skazującego do na karę dwunastu lat pozbawienia wolności. -/-

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE ORAZ PRAKTYKA

26. Właściwe prawo krajowe oraz praktyka w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania, powody przedłużania stosowania tego środka zapobiegawczego, zwolnienie z aresztu oraz zasady stosowania innych środków zapobiegawczych zostały opisane w wyrokach Trybunału wydanych w następujących sprawach : *Golek p. Polsce*, nr 31330/02, §§ 27-33, z dn. 25 kwietnia 2006r. oraz *Celejewski p. Polsce*, nr 17584/04, §§ 22-23, z dnia 4 sierpnia 2006 r. -/-

Dane statystyczne dotyczące stosowania tymczasowego aresztowania w Polsce, środki podjęte przez Państwo mające na celu skrócenie czasu stosowania tego środka zapobiegawczego oraz ostatnie zmiany w Kodeksie postępowania karnego, jak również właściwe dokumenty Rady Europy zostały przedstawione w wyroku Trybunału wydanym w sprawie *Kauczor p. Polsce* (nr 45219/06, §§ 27-28 et 30-35, z dn. 3 lutego 2009 r.).-/-

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 5 § 3 KONWENCJI

27. Skarżący zarzucił naruszenie jego prawa do bycia sądzonym w rozsądnym terminie zapewnione przez artykuł 5 § 3 Konwencji, który brzmi jak następuje :

„Każdy zatrzymany lub aresztowany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lit.c) niniejszego artykułu (...) ma prawo być sądzonym w rozsądnym terminie albo zwolniony na czas postępowania. Zwolnienie może być uzależnione od udzielenia gwarancji zapewniających stawienie się na rozprawę.”

28. Rząd nie zgadza się z tym stwierdzeniem. -/-

A. Dopuszczalność skargi

29. Trybunał stwierdza, że skarga nie może być uznana za oczywiście nieuzasadnioną w rozumieniu artykułu 35 § 3 Konwencji. W dalszej kolejności uważa, że nie jest również niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn. Należy, zatem uznać ją za dopuszczalną. -/-

B. Meritum sprawy

Okres, który należy wziąć pod uwagę

30. Trybunał odnotował, że pierwszy okres, który powinien być wzięty pod uwagę rozpoczął się w dniu 16 marca 2005 r., kiedy skarżący został aresztowany a zakończył się w dniu 20 grudnia 2005 r., kiedy zapadł pierwszy wyrok skazujący wyżej wymienionego na karę dwunastu lat pozbawienia wolności; jest to, więc okres około dziewięciu miesięcy. -/-

31. Trybunał odnotował, że sytuacja skarżącego w okresie po dniu 20 grudnia 2005 r. do dnia 6 maja 2008 r. (zob. poniżej akapit 32) wchodzi stale w zakres artykułu 5 § 1 Konwencji, który zezwala na osadzenie w areszcie « w wyniku skazania przez właściwy sąd ». W istocie, chociaż w dniu 2 marca 2006 r. Sąd Apelacyjny uchylił częściowo wyrok skazujący skarżącego wydany w dniu 20 grudnia 2005 r., to tego samego dnia został on skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności. Ponadto, wyrokiem z dnia 6 grudnia 2006 r. skarżący został skazany na karę dwunastu lat pozbawienia wolności. -/-

32. Ten ostatni wyrok został uchylony w dniu 6 maja 2006 r. to jest w dacie, która rozpoczyna drugi okres, który należy w niniejszej sprawie wziąć pod uwagę. Okres ten kończy się w dniu 3 grudnia 2008 r., to jest siedem miesięcy później, kiedy wydano kolejny wyrok skazujący skarżącego na karę dwunastu lat pozbawienia wolności. -/-

33. Trybunał odnotował na zakończenie, że tymczasowe aresztowanie stosowane wobec skarżącego w okresie od tego ostatniego wyroku aż do zakończenia postępowania karnego wchodzi całkowicie w zakres artykułu 5 § 1 Konwencji. W istocie, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010 r. prowadzi nie do uchylenia wyroku skazującego wydanego wobec skarżącego w dniu 3 grudnia 2008 r.; skutkiem jego jest wyłącznie zmniejszenie kary wymierzonej na mocy tego wyroku. -/-

34. Z powyższego wynika, że całkowity okres rzeczywistego tymczasowego aresztowania skarżącego w rozumieniu artykułu 5 § 3 Konwencji wynosi łącznie około jednego roku i czterech miesięcy. -/-

Zasadność zarzutu

35. Na początku Rząd stwierdził, że zastosowanie wobec skarżącego środka zabezpieczającego w postaci tymczasowego aresztowania miało właściwe i wystarczające podstawy takie jak podejrzenie poparte przez materiał dowodowy, że popełnił zarzucane mu, będące poważnymi przestępstwami, czyny jak również wysoki wymiar kary, którym te czyny są zagrożone. Rząd podniósł, że postanawiając w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego sądy wskazywały na szczególne okoliczności sprawy takie jak obawa utrudniania prawidłowego przebiegu postępowania poparta faktem, że po popełnieniu przestępstwa skarżący, który mieszkał od ponad dwudziestu lat we Francji opuścił terytorium Polski i organy ścigania musiały go poszukiwać. Nadto, zarzucane mu przestępstwa z użyciem przemocy uzasadniały obawę, że w wypadku zwolnienia mógłby on stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia człowieka. Rząd podkreślił również, że wyżej wymienione przesłanki nie zmieniły się w czasie całego okresu stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego. -/-

36. Rząd podniósł ponadto złożony charakter sprawy spowodowany między innymi trudnościami, które pojawiły się w czasie ustalania stanu faktycznego, a to z powodu rozbieżności w zeznaniach świadków. Poza tym, w celu rozstrzygnięcia niektórych kwestii władze musiały zasięgać opinii biegłych oraz przesłuchać szereg świadków. -/-

37. W przedmiocie prowadzenia czynności przez właściwe władze, Rząd uznał, że działały one z należytą starannością. Rząd podkreślił, że postanowienia o utrzymaniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego były właściwie uzasadnione. Rząd podniósł, że skarżący przyczynił się wydłużenia trwania postępowania poprzez składanie w czasie procesu szeregu zażaleń i wniosków. -/-

38. Skarżący zakwestionował argumenty Rządu, a w szczególności stwierdzenie, że sprawa miała złożony charakter. Podniósł, że okoliczności faktyczne popełnienia czynów zostały już ustalone w 2002 i 2005 roku a brak staranności i opieszałość władz sądowych przyczyniły się do przeciążenia akt jego sprawy. Skarżący przywołał w tym kontekście następujące po sobie postanowienia o uchyleniu wyroków wydanych przez sądy niższej instancji, które, z powodu powtarzających się błędów skarżący czyni odpowiedzialnymi za ten stan rzeczy. Podkreślił, że twierdzenia Rządu jakoby miałby on się przyczynić do wydłużenia czasu postępowania nie są poparte żadnym konkretnym przykładem. -/-

39. Trybunał przypomniał, że kwestia, czy okres aresztowania jest, czy też nie jest rozsądny nie może być oceniana abstrakcyjnie. Taka ocena musi

być dokonywana w każdym przypadku w zależności od konkretnych okoliczności (zob. szczególnie *Labita p. Włochom* [WI], nr 26772/95, § 152, ETPCZ 2000-IV i *Kudła p. Polsce* [WI], nr 30210/96, § 110, ETPCZ 2000-XII.).-/-

40. W pierwszej kolejności, to do sądowych władz krajowych należy zapewnienie, by w danej sprawie tymczasowe aresztowanie oskarżonego nie przekroczyło rozsądnego terminu. W tym celu, biorąc pod uwagę zasadę domniemania niewinności, władze powinny zbadać wszystkie okoliczności przemawiające za lub przeciw istnieniu powyżej wspomnianego interesu publicznego, usprawiedliwiającego odejście od zasady poszanowania wolności osobistej oraz muszą przedstawić te okoliczności w postanowieniu w przedmiocie wniosku o zwolnienie. Zasadniczo w oparciu o uzasadnienie przedstawione w tych postanowieniach oraz w oparciu o dobrze udokumentowane fakty przedstawione przez oskarżonego w zażaleniach, Trybunał winien jest ocenić czy miało czy też nie miało miejsce naruszenie artykułu 5 § 3 Konwencji (zob. szczególnie *Weinsztal p. Polsce*, nr 43748/98, z dn. 30 maja 2006 r., § 50 i *McKay p. Zjednoczonemu Królestwu* [WI], nr 543/03, § 43). -/-

41. Utrzymywanie się uzasadnionego podejrzenia, że aresztowana osoba popełniła przestępstwo jest warunkiem *sine qua non* zgodnego z prawem utrzymywania tymczasowego aresztowania, jednakże po upływie pewnego czasu nie jest to już warunek wystarczający; Trybunał musi wówczas ustalić czy inne powody przedstawiane przez władze sądowe nadal uzasadniają pozbawienie wolności. Kiedy okażą się one „właściwe” i „wystarczające”, Trybunał poza tym bada czy właściwe władze krajowe dołożyły „należytej staranności” w dalszej części postępowania (zob. szczególnie, *Letellier p. Francji* z dn. 26 czerwca 1991r., seria A nr 207, str. 18, § 35). -/-

42. W odniesieniu do niniejszej sprawy, Trybunał podniósł, że w uzasadnieniu postanowień w przedmiocie utrzymania stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego, władze oparły się przede wszystkim na podejrzeniu, że popełnił on zarzucane mu czyny, co zostało poparte zebranych materiałem dowodowym. Zasadność tych podejrzeń potwierdzono na zakończenie postępowania karnego, kiedy skarżący został uznany winnym i wymierzono mu wysoką karę pozbawienia wolności. -/-

43. Ponadto władze stwierdziły, że zachodzi obawa, że w wypadku zwolnienia skarżący utrudniałby prawidłowy przebieg postępowania. W tym względzie Trybunał uznał, że fakt, że czyny popełnione przez skarżącego były zagrożone wysoką karą pozbawienia wolności, oraz, że zamieszkiwał on od dawna poza granicami kraju i był poszukiwany przez organy ścigania usprawiedliwiały obawy władz, że w razie zwolnienia skarżącego utrudniałby on kontynuację postępowania. -/-

44. Trybunał uznał również, że stale przywoływana przez władze okoliczność, a mianowicie charakter zarzucanych skarżącemu czynów oraz,

że stanowił on potencjalne zagrożenie jawiła się jako dodatkowy czynnik przemawiający za utrzymaniem stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. -/-

45. Z tych powodów, Trybunał uznał, że przedstawione przez władze powody uzasadniające tymczasowe aresztowanie skarżącego był zarówno właściwie jak i wystarczające. -/-

46. W przedmiocie zachowania władz krajowych, Trybunał zauważył, że śledztwo było prowadzone z należytą starannością, a postępowanie przed sądem pierwszej instancji zostało w krótkim czasie, to jest po sześciu miesiącach od wniesienia aktu oskarżenia, zakończone. Trybunał odnotował, że czasu trwania późniejszego postępowania, to jest około czterech i pół roku, toczącego się przed sądami kilku instancji, w tym trzy razy przed Sądem Najwyższym nie można uznać za nadmiernie długi. Ponadto zresztą, akta sprawy pozwalają na stwierdzenie, że nie było znaczącego okresu bezczynności, który można by zarzucić władzom sądowym. Trybunał podniósł również, że kontrola właściwości utrzymania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego była dokonywana w czasie całego postępowania w regularnych odstępach czasu. -/-

47. Wziąwszy powyższe pod uwagę, Trybunał uznał, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy okres około jednego roku i czterech miesięcy stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego nie może być uznany za nadmiernie długi w rozumieniu artykułu 5 § 3 Konwencji. -/-

48. Nie doszło, zatem do naruszenia artykułu 5 § 3 Konwencji. -/-

II. INNE NARUSZENIA

49. Powołując się na artykuł 3 Konwencji skarżący zarzucił, że był poddany traktowaniu sprzecznemu z tym przepisem w następstwie przedłużającego się tymczasowego aresztowania „spowodowanego brakiem wrażliwości oraz instytucjonalną złą wolą” polskich sądów. Trybunał uznał tymczasem, że skarżący nie przedstawił obiektywnych dowodów mogących wskazywać, że w stosunku do jego osoby został osiągnięty taki stopień dolegliwości, aby wchodził w grę artykuł 3 Konwencji. Trybunał uznał, zatem, że tą część skargi za nieuzasadnioną i oddala ją zgodnie z artykułem 35 §§ 3 et 4 Konwencji. -/-

50. Przytaczając artykuł 6 Konwencji, skarżący zarzucił, że nie był sądzony przez bezstronny sąd, ze względu na obecność sędziego J.N. najpierw w składzie sędziowskim, który postanowił o zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania, a następnie w składzie, który orzekał, co do meritum sprawy. Trybunał zauważył jednak, że skarżący, reprezentowany w czasie postępowania przez profesjonalnego

pełnomocnika, nie zgłosił tego zarzutu w czasie postępowania przed sądem krajowym. Z tego względu, zgodnie z artykułem 35 §§ 1 i 4 Konwencji Trybunał oddala ten zarzut z powodu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych. -/-

51. Przywołując artykuły 6 i 13 Konwencji, skarżący ogólnie zarzucił, że nie mógł skorzystać z prawa do rzetelnego procesu sądowego oraz zakwestionował zasadność skierowanego przeciw niemu oskarżenia. Trybunał przypomniał, że nie do niego należy rozpoznawanie błędnej oceny okoliczności faktycznych czy naruszeń prawa rzekomo popełnionych przez sądy krajowe, chyba, że mogłyby one naruszać prawa i wolności chronione przez Konwencję (*Schenk p. Szwajcarii* z dnia 12 lipca 1988 r., seria A nr 140, str. 29, § 45), w innym wypadku Trybunał postawiłby się w roli sędziego trzeciej lub czwartej instancji oraz przekroczył granice misji, jaką wypełnia (*Kemmache p. Francji*, nr 3, dn. 24 listopada 1994r., seria A nr 296-C, str. 88, § 44). Trybunał nie znalazł w przedmiotowej sprawie żadnego dowodu na poparcie twierdzeń skarżącego w tym względzie. Oddala zatem tę część skargi, jako oczywiście nieuzasadnioną, zgodnie z artykułem 35 §§ 3 et 4 Konwencji. -/-

52. Przytaczając artykuł 8 Konwencji skarżący zarzucił, że władze przejmowały korespondencję adresowaną przez niego do Sądu Najwyższego oraz do konsulatu niemieckiego w Polsce. Trybunał zauważył jednak, że skarżący nie przedłożył żadnego dowodu na poparcie tego zarzutu. Z tego względu zgodnie z artykułem 35 §§ 3 et 4 Konwencji Trybunał orzekł, że zarzut ten jest nieuzasadniony, a zatem oddala go. -/-

Z TYCH PRZYCZYŃ JEDNOGŁOŚNIE,

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną, co do zarzutu dotyczącego artykułu 5 § 3 Konwencji oraz uznaje za niedopuszczalną w pozostałej części ; -/-
2. *Stwierdza*, że nie doszło do naruszenia artykułu 5 § 3 Konwencji. -/-

Tłumaczenie z języka francuskiego

Joanna Tokarska
Tłumacz przysięgły j. francuskiego
Tel. +48 607 107 122

10

Sporządzono w języku francuskim i obwieszczono pisemnie w dniu 5 października 2010 roku zgodnie z artykułem 77 §§ 2 et 3 Regulaminu Trybunału. -/-

Fatoş Araci
Zastępca Kanclerza

Giovanni Bonello
Przewodniczący

Repertorium Nr.....
Ja niżej podpisana, Joanna TOKARSKA
tłumacz przysięgły języka francuskiego wpisana
na listę tłumaczy przysięgłych Ministra
Sprawiedliwości pod numerem TP/854/05 stwierdzam
zgodność powyższego tłumaczenia z okazanym
dokumentem sporządzonym w języku francuskim.

Warszawa, dnia20.....r.